

De ware essentie van een exit-scenario voor Afghanistan (29.11.10)

In de marge van de NAVO-top in Lissabon was er vorige week een bijeenkomst van de landen die deel uitmaken van de ISAF-operatie in Afghanistan. Tijdens de vergadering bespraken de ISAF-partners de geleidelijke afbouw van de internationale troepenmacht uit Afghanistan. Beslist werd om de terugtrekking van de NAVO-troepen in 2011 te laten aanvangen. In 2014 zouden het Afghaanse leger en de politie volledig verantwoordelijk worden voor de veiligheid in het land. Tijdens de bijeenkomst werden ook civiele engagements op lange termijn besproken, zoals ontwikkelingshulp of uitbouw van de lokale economie. Logisch, aangezien dit absoluut noodzakelijke hefboomen zijn voor de opbouw van een veiliger Afghanistan. Aldus een stellingname van Pax Christi Vlaanderen.

Jammer genoeg dreigt (de bespreking van) de exit-strategie al snel weer gereduceerd te worden tot een discussie omtrent de veiligheid, het militaire engagement in Afghanistan en de terugtrekking van de troepen.

Ook bij ons werden de debatten over het Belgische engagement voor de volgende jaren gedomineerd door discussies over het tijdstip van terugtrekking van de Belgische militairen: keren onze jongens terug in 2011, of is ons land de beste leerling van de NAVO-klas en verlengen we het mandaat tot 2014?

Het is net die scheefgetrokken aandacht –en budgettering - voor het militaire aspect van de missie in Afghanistan die mee de oorzaak is van de povere balans na negen jaar.

Pax Christi wil de ISAF-lidstaten in het algemeen en de Belgische politici in het bijzonder er op wijzen dat negen jaren van zwaar inzetten op militaire operaties alles behalve geleid hebben tot een stabiel en veilig Afghanistan.

Daarom is de essentie van de strategie voor de komende jaren in Afghanistan niet het opstellen van een tijdslijn voor de militaire terugtrekking, noch de discussie over de noodzaak van een verlengde militaire aanwezigheid. Zo lang de militaire aanwezigheid nodig blijft, bewijst de huidige strategie immers zijn eigen falen. De ware uitdaging is het verlaten van de huidige militaire logica en het uittekenen en realiseren van een breed civiel en diplomatiek engagement, waarbij op verschillende vlakken gecoördineerde inspanningen worden geleverd om de humanitaire, politieke en economische situatie in Afghanistan te verbeteren.

Wanneer de Afghaanse politici niet langer gecompromitteerd worden door fraude, wanneer er significante inspanningen zullen geleverd worden om de landbouw en andere economische sectoren op te bouwen, wanneer veiligheid en humanitaire inspanningen tastbaar zullen zijn op het ganse Afghaanse grondgebied en wanneer er via diplomatieke onderhandelingen een eind kan gemaakt worden aan de ambigue rol van Pakistaanse krachten in het conflict, dan pas zullen de ISAF-bevelhebbers met recht kunnen zeggen: we laten Afghanistan niet in de steek

.